

Geef poot!

Geef poot!

Soraya van Duijn

Schrijver: Soraya van Duijn

Coverontwerp: Soraya van Duijn en Sabrina de Rond

ISBN:

© Soraya van Duijn

1 De kennismaking

Hoi!

Mijn naam is Soraya, trotse eigenaresse van een old English buldog, die luistert naar de naam Dakota. Dakota en ik hebben al heel wat meegemaakt. Al die belevenissen heb ik bijgehouden op sociale media, Bad dog Dakota op facebook.

Van al die korte stukjes heb ik uiteindelijk een boek gemaakt, getiteld Bad dog Dakota. Hoe verassend ook.

Met Geef poot! neem ik jullie mee op reis in de wondere wereld van de vriendschap met een hond. Want de dingen ik met Dakota meemaak, zullen andere hondeneigenaren ook meemaken met hun eigen trouwe viervoeters.

Af en toe een stukje waarin ik aan het mopperen ben over van alles en nog wat, want ik ben wel een Nederlander he? Die moeten nu eenmaal ergens over klagen.

Gelukkig ook meer dan genoeg stukjes van gekkigheden met Dakota.

2 Het begin van een vriendschap

Bijna iedereen kent het wel, de uitspraak die zegt dat de hond de beste vriend van de mens is. Ik ben het deels met die uitspraak eens. Natuurlijk is de hond je beste vriend. Maar die band moet wel worden opgebouwd. Het is niet zo dat als je een hond neemt dat jullie gelijk beste vrienden voor het leven zijn. Net zoals met mensen moet er in de eerste instantie al wel een klik zijn. Je hebt soms gewoon direct een goed gevoel bij iemand. Met je nieuwe maatje is dat eigenlijk hetzelfde, de klik moet er zijn. Die ene pup die gelijk naar je toe komt. Die pup die bij de eerste blik je hart al veroverd heeft. Dat is de basis die nodig is om de pup te laten ontwikkelen tot wat wij zo graag de beste vriend van de mens noemen. Iemand wil immers toch geen vriendschap ontwikkelen met iemand waarmee ze totaal geen klik hebben? Een trouwe viervoeter kan alleen dat worden met tijd, geduld, liefde en een wederzijdse loyaliteit.

Dakota, dat is mijn trouwe viervoeter. Mijn beste vriend. De hond die eerlijk gezegd niet mijn eerste keuze was. Maar ja, via een foto is lastig te zeggen hoe het beestje in het echt is. Het is soms net tinder. Je kijkt naar het plaatje en oordeelt of het je bevalt. Als het klikt, dan kan er iets moois ontstaan. Maar vanaf een plaatje blijft het een gok. Dakota, hij was mijn tweede keus. Om eerlijk te zijn, ik denk dat het zo had moeten zijn. Want toen ik die kleine hummel in het echt zag, was ik eerlijk gezegd al verkocht. Het gezin dat eerste nestkeuze had koos mijn eerste keus. Daarom zei ik al, het heeft waarschijnlijk zou moeten zijn. Eigenlijk mochten mijn moeder en ik de hondjes nog niet aanraken, maar nadat de fokster ons vertelde dat als we goede handhygiëne toepasten Dakota wel vastgehouden mocht worden. Dakota was trouwens op dit moment echter nog naamloos. Reutje 4 of 5 was hij toen nog.

Mijn keuze was in ieder geval gemaakt.

Dit zou hem worden. De hond die liggend aan het eten was. Eerst nog aan de rand, daarna maar gewoon in de bak met voer. De fokster wilde weten of ik echt 100% overtuigd was dat dit hem zou worden. Logisch eigenlijk want als je het goed doet is dit wel een dier waar je gemiddeld 10 tot 17 jaar mee samen bent. Gelukkig was ik er al helemaal over uit, dit zou hem worden. De aanbetseling gedaan, want ja, volgens de fokster komt het helaas voor dat mensen komen voor een hond, en vervolgens nooit meer iets van zich laten horen. Voor deze mensen, schaam je diep, jullie zijn de pure liefde en eeuwige loyaliteit van zo een prachtbeest niet waard en ik ben persoonlijk blij dat de hond niet bij jullie komt. Het beestje verdient namelijk heel veel beter dan dat.

Voordat ik de deur uitging vertelde de fokster dat ik in de 6 weken dat hij nog bij zijn moeder moest blijven wel op visite mocht komen. Ten eerste gewoon omdat er niets leukers is dan je nieuwe maatje alvast te zien groeien. Ten tweede zo konden we al wel aan elkaar wennen. Geloof me, ik was zo blij als een klein kind met kerstmis, sinterklaas en een verjaardag tegelijkertijd.

Het was trouwens wel alsof het een soort droombeleving was. Dat ik gewoon nu een puppy had. Die ik over 6 weken mee naar huis kon nemen. Iemand die zijn hele leven met mij zou door gaan brengen. De fokster vroeg trouwens nog of zodra ik de naam had bedacht of ik haar dan wilde bellen, zodat zij hem al bij zijn naam kon gaan noemen. Dat was namelijk zodat hij er vast aan kon wennen.

Het moment waarop ik in een zeer kleurrijke woordenschat in gedachte raakte. Want ik ben bijzonder slecht in het onthouden van namen. Nog slechter in de namen bedenken.

Gelukkig heb ik een vader die daar dan weer ontzettend goed in is. Na een aantal suggesties te hebben gedaan sprong er 1 naam uit.

Dakota. Dat was zo een moment van JA! Ja dat is hem.

Ik moet bekennen dat Dakota al heel snel luisterde naar zijn naam. Ook bleef hij voor een pup relatief dichtbij tijdens het uitlaten en hield zij zijn nieuwe roedel goed in de gaten. Raakte nooit ver uit de buurt en bleef in zicht.

Op een keer na dan maar dat lag geheel aan mij.

Dakota heeft namelijk een bruine vacht, met donkere streepjes erin. In de herfst, tussen de bladeren is hij volledig verdekt opgesteld. Door zijn vacht gaat hij simpelweg op in de omgeving. Een pup van 12 weken, spoorloos verdwenen, hij liep net nog naast mij! Mijn eerste moment van volledige paniek. Ik zoek als een wilde om mij heen, de paniek word steeds groter. Dakota zit echter op 30 centimeter van mij af tussen de bladeren in. Dus zodra ik hem roep, zie ik hem bewegen. Gelukkig je was niet weg, ik heb je gewoon in blinde paniek over het hoofd gezien door de schutkleuren.

Dat was een van de eerste keren dat hij mee ging in het bos. Gelijk ook mijn eerste hartaanval als nieuwe hondenbezitter. Kijk en dat is ook de andere kant van het o zo mooie verhaal. Een hond is niet alleen maar een gezelschapsdier. Het is een verantwoordelijkheid naar een levende wezen toe, het zijn hoge dierenartskosten, het zijn moment van pure wanhoop, het zijn de momenten van waar ben ik aan begonnen. De momenten waarop je zegt, het is het waard wanneer lieve, warme, bruine ogen je aankijken en je maatje naast je komt liggen als je een griep of iets dergelijks hebt. Het is niet allemaal rozengeur en maneschijn. Soms is het een felle regenbui en een enorme walm van stront die je neus binnendringt. Weet waar je aan begint.